

Cursul de Studiu al Bibliei

Lecția No. 12

Festivalurile lui Dumnezeu: Cheile Viitorului Omenirii

© 2000, Biserica Unită a lui Dumnezeu, o *Asociație Internațională* Toate drepturile rezervate. Tipărită în Statele Unite ale Americii.
Scripturile în această broșură sunt citate din Traducerea Românească de Dumitru Cornilescu, dacă nu este notat altfel, (cu corectări gramaticale) prin e-Sword, versiunea 7.9.8, Copyright 2000-2008, Rick Meyers, Toate drepturile rezervate mondial.

Autor: Roger Foster. *Autori contributory:* Darris McNeely, Dean Wilson. *Recenzenți Editoriali:* Scott Ashley, Jerold Aust, John Bald, Robert Dick, Peter Eddington, Bruce Gore, John Jewell, Paul Kieffer, Graemme Marshall, Burk McNair, David Register, John Ross Schroeder, Mario Seiglie, Richard Thompson, David Treybig, Leon Walker, Donald Ward, Robin Webber, Lyle Welty,. *Desen:* Shaun Venish.

ACEASTĂ PUBLICAȚIE NU ESTE DE VÂNZARE. Este un serviciu educativ gratuit în interesul public, publicat de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională [United Church of God, an International Association].

Festivalurile lui Dumnezeu: Cheile Viitorului Omenirii

„Domnul...dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință.”

– Apostolul Petru (2 Petru 3:9)

Sfintele Scripturi ne dezvăluie că Dumnezeu are un plan amănunțit care să salveze omenirea. Planul se rotește în jurul muncii și a misiunii profetice a lui Isus Hristos. „Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El” (Ioan 3:17).

Deci, Dumnezeu „a binevoit să ne descopere taina voii Sale, după planul pe care-l alcătuiască în Sine însuși, ca să-l aducă la îndeplinire la plinirea vremilor, spre a-Și uni iarăși într-unul în Hristos, toate lucrurile: cele din ceruri, și cele de pe pământ” (Efeseni 1:9-10).

Prin tot acest Curs de Studiu al Bibliei noi accentuăm intenția lui Dumnezeu de a salva – prin Isus Hristos – vasta majoritate a omenirii de pedeapsa distrugerii veșnice pe care noi toți ne-am câștigat-o păcătuiind. Când Dumnezeu își va completa planul Său magistral, El va fi dat întregii omeniri ocazia de a veni la pocăire.

Dar aducând toți oamenii la pocăință, convingându-i să se întoarcă dela căile lor păcătoase, este o sarcină extraordinară. Astăzi – cu cea mai mare parte a omenirii sub influența marelui mincinos – Satana diavolul – relativ puțini sunt chemați la pocăință. Și mai puțini sunt aceia care se pocăiesc cu adevărat.

Cu toate acestea, când Isus se va reîntoarce, toți care vor fi în viață atunci – și toți urmașii lor după aceia – vor fi învățați cum să-L asculte pe Creatorul lor. În sfârșit, Dumnezeu va învia din mormintele lor acele nespuse milioane care au murit fără să primească vreodată o înțelegere clară a căilor Lui. El îi va învăța cum să se întoarcă spre adevăr și spre El.

Dumnezeu Își dezvăluie planul Său splendid în profețiile și învățăturile scripturilor. Dumnezeu ne-a prevăzut prin festivalurile Sale sfinte cu chei ca să descuiem planul Său.

Cea mai multă lume probabil că nu înțelege că Isus Hristos a fost răstignit în ziua biblică de Paști [Passover] – primul dintre festivalurile acestea minunate. Unii poate că au auzit că festivalurile biblice arată spre Hristos și rolul Său. Totuși puțini pricep semnificația și valoarea lor profundă. Majoritatea celor ce merg la biserică privesc festivalurile ca ceva fără valoare în relația lor cu Dumnezeu. Scripturile, însă, ne spun altfel! Festivalurile sunt chei pentru înțelegerea corectă a planului general al lui Dumnezeu și rolul central al lui Hristos în acel plan.

Dumnezeu a stabilit și a poruncit observarea acestor festivaluri sfinte ca să facă cunoscut poporului Său *secvența corectă* a evenimentelor în planul Său pentru mântuirea omenirii. Ele dezvăluie rețeaua care organizează majoritatea evenimentelor în Planul lui Dumnezeu, într-o ordine logică. Ele dezvăluie de asemenea structura pe care se bazează profeția biblică. Ele dezvăluie mărgețul desen al lui Dumnezeu pentru viitorul extraordinar al omului. (Pentru a înțelege cum a fost majoritatea omenirii lipsită de cheile care descuie înțelegerea amănunțită a

scopului și planului lui Dumnezeu pentru omenire, negreșit să citești „Căutarea omenirii fără succes a scopului vieții,” pagina 7).

Festivaluri de Speranță

Când Dumnezeu a eliberat Israelul din robia egipteană, El i-a dezvăluit, pe lângă Sabatul săptămânal, cele șapte *festivaluri anuale* ale Sale. Apostolul Pavel ne spune că observările acestea sunt „*umbra lucrurilor viitoare*” (Coloseni 2:16-17) – adică, ele *prevestesc* și dezvăluie bazele planului său de mântuire în viitor.

Dumnezeu le-a dat la început ca festivaluri de recoltă – și pentru un motiv bun. Scriitorii Bibliei compară adesea *recolta spirituală* a vieților omenești cu recoltele agricole care susțin *fizic* viața. Deci noi aflăm că analogiile și pildele de recoltă reprezintă aspecte ale planului lui Dumnezeu să aducă omenirea la pocăire. Scopul lui Dumnezeu este să recolteze ființele omenești – pe tine și pe mine – în Împărăția Sa. Una dintre cele mai bine cunoscute pilde ale lui Hristos, care ilustrează aceasta, este renumita pildă a semănătorului și a seminței (Matei 13:3).

Isus a comparat munca începută de Dumnezeu prin El cu o recoltă. Hristos le-a spus discipolilor Săi: „Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimes, și să împlinesc lucrarea Lui. Nu ziceți voi că mai sunt patru luni până la seceriș? Iată, Eu vă spun: Ridicați-vă ochii, și priviți holdele, cari *sunt albe acum, gata pentru seceriș*. Cine seceră, primește o plată, și strânge roadă pentru viața vecinică; pentru ca și cel ce seamănă și cel ce seceră să se bucure în același timp” (Ioan 4:34-36).

Aici Isus a legat concepția unei recoltări cu munca Sa de a aduce *viața veșnică* (mântuirea) oamenilor. „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este supt cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți” (Faptele Apostolilor 4:12). Cuvântul grec tradus ca „Isus” înseamnă *Mântuitor*. Cuvântul ebraic echivalent, este tradus ca „Ioșua,” însemnând *Dumnezeu este mântuirea*.

Rolul lui Isus în asigurarea mântuirii noastre este nucleul planului lui Dumnezeu. Pavel scriind tânărului evanghelist Timotei, a explicat că Dumnezeu „ne-a mântuit și ne-a dat o chemare sfântă, nu pentru faptele noastre, ci *după hotărârea Lui și după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de vecinicii*, dar care a fost descoperit acum *prin arătarea Mântuitorului nostru Hristos Isus*, care a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie” (2 Timotei 1:9-10).

Dumnezeu a plănuț de început, atât să creeze cât și să mântuiască omenirea prin Hristos. Descriind rolul lui Hristos, Pavel explică, „El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâi născut din toată zidirea. Pentru că *prin El au fost făcute toate lucrurile* cari sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. *Toate au fost făcute prin El și pentru El*. El este mai înainte de toate lucrurile, și toate se țin prin El. El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, cel întâi născut dintre cei morți, *pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea*” (Coloseni 1:15-18).

Rolul lui Hristos în planul lui Dumnezeu nu a fost o idee ulterioară. Totul în planul acela este legat de misiunea și munca lui Isus ca Mântuitor al nostru.

Apostolul Ioan se referă la Isus ca „*Mielul, care a fost înjunghiat dela întemeierea lumii*” (Apocalipsa 13:8, corectarea traducătorului). Isus, vorbind despre importanța specifică a răstignirii Sale pentru mântuirea omenirii, le-a spus discipolilor, „Și după ce voi fi înălțat de pe pământ, *voi atrage la Mine pe toți oamenii*” (Ioan 12:32). Sarcina lui Isus nu este numai de a face mântuirea posibilă, dar să conducă „toți oamenii” într-o relație de durată cu El și Tatăl Său.

Rolul lui Hristos în mântuirea omenirii este crucial. Rolul Său este de asemenea *tema centrală a festivalurilor sfinte ale lui Dumnezeu*, care dezvăluie secvența evenimentelor planului Său. Festivalurile au loc toate în timpul sezoanelor de recoltă din Țara Sfântă, unde Isus a crescut și Și-a trăit viața Sa omenească.

Șapte festivaluri anuale sunt descrise în Scripturi: (1) Paștele [Passover], (2) Festivalul Azimelor, (3) Festivalul Cincizecimii (Pentecost), (4) Sărbătoarea Trâmbițelor, (5) Ziua Ispășirii, (6) Sărbătoarea Corturilor, (7) Ultima Zi Mare. Fiecare se concentrează pe un anumit aspect specific al planului lui Dumnezeu.

În Exodul 23:14-16 Dumnezeu ne dezvăluie sezoanele corecte pentru festivaluri: „De trei ori pe an, să prăznuiești sărbători în cinstea Mea. Să ții sărbătoarea azimelor; timp de șapte zile, la vremea hotărâtă, în luna spicelor, să mănânci azime, cum ți-am poruncit; căci în luna aceasta ai ieșit din Egipt; și să nu vii cu mâinile goale înaintea Mea. Să ții sărbătoarea secerișului [Pentecostul], a celor dintâi roade din munca ta, din ceace vei semăna pe câmp; și să ții sărbătoarea străngerii roadelor [Sărbătoarea Corturilor], la sfârșitul anului, când vei strânge depe câmp rodul muncii tale.”

În timpul celor trei sezoane de festivaluri anuale – primăvara, vara devreme și toamna – Dumnezeu poruncește ca să aibă loc „o adunare de sărbătoare sfântă” (Exodul 23:16), o adunare sfântă care să aibă loc în fiecare sabat anual sau zi specială, „o zi mare” (Ioan 19:31).

În zilele acelea nimeni nu trebuia să facă nici un lucru obișnuit sau muncă (Numere 28:18, 25, 26; 29:1, 7, 12, 35).

Având loc în timpul sărbătorilor fizice a produselor alimentare susținătoare al vieții, toate Festivalurile lui Dumnezeu indică spre aspecte ale recoltei Sale spirituale a omenirii la viața veșnică. Cum este atât de des cazul în Scripturi, Dumnezeu folosește lucruri materiale ca să ne ajute să înțelegem mai bine adevăruri spirituale. Însuși Isus Hristos a folosit frecvent analogii materiale ca să învețe principii spirituale.

Să începem acum să explorăm adevărurile spirituale pe care Dumnezeu le dezvăluie prin cele șapte festivaluri anuale ale Sale.

Paștele [Passover]

Ce festivaluri anuale au loc la începutul primăverii?

„În luna întâia, în a patrusprezecea zi a lunii, între cele două seri, vor fi Paștele Domnului. Și în a cincisprezecea zi a lunii acesteia, va fi sărbătoarea azimelor în cinstea Domnului; șapte zile să măncați azime. În ziua întâia, să aveți o adunare sfântă: atunci să nu faceți nici o lucrare de slugă...În ziua a șaptea să fie o adunare sfântă: atunci să nu faceți nici o lucrare de slugă” (Leviticul 23:5-8).

Cele două festivaluri (praznice) dela începutul primăverii sunt Paștele [Passover] și Sărbătoarea Azimelor. Mielul de sacrificiu a fost înjunghiat în ziua de Paști [Passover] (ziua 14 de Nisan), și Zilele Azimelor au fost observate pentru șapte zile dela începutul zilei Nisan 15 până la sfârșitul zilei 21. A fost în timpul zilelor acestea că vechiul Israel a pornit afară din Egipt spre Muntele Sinai.

Ce a însemnat serviciul de Paști [Passover] pentru vechii Israeliti?

„Și cînd vă vor întreba copiii voștri: „Ce însemnează obiceiul acesta?” să răspundeți: „Este jertfa de Paște în cinstea Domnului, care a trecut pe lângă casele copiilor lui Israel în Egipt, cînd a lovit Egiptul, și ne-a scăpat casele noastre” (Exodul 12:26-27).

„Moise a chemat pe toți bătrânii lui Israel, și le-a zis: „Duceți-vă de luați un miel pentru familiile voastre, și junghiați Paștele. Să luați apoi un mănunchi de isop, să-l muițați în sângele din strachină, și să ungeți pragul de sus și cei doi stâlpi ai ușii cu sângele din strachină. Nimeni din voi să nu iasă din casă până dimineața. Cînd va trece Domnul ca să lovească Egiptul, și va vedea sângele pe pragul de sus și pe cei doi stâlpi ai ușii, Domnul va trece pe lângă ușă, și nu va îngădui Nimicitorului să intre în casele voastre ca să vă lovească” (Exodul 12:21-23).

Vechii Israeliti au știut că fiecare prim născut din fiecare familie a fost cruțat dela moarte pentru că Dumnezeu a putut vedea pe porțile caselor lor sângele mielului jertfit. Prin tot Egiptul toți cei trăind în case care nu au avut porțile mânjite cu sângele acestor miei sacrificați au pierdut pe primul lor născut. Dar în familiile Israelului, fiind supuși poruncii lui Dumnezeu de a sacrifica un miel, au fost salvați dela moarte. Primul lor născut nu a pierit.

Se așteaptă Dumnezeu ca noi încă să observăm Paștele [Passover] ?

„Să păziți lucrul acesta ca o lege pentru voi și pentru copiii voștri în veac” (Exodul 12:24).

Dumnezeu a instituit Paștele [Passover], și toate celelalte sărbători, ca observări continue, de durată și permanente (compară cu Leviticul 23:14, 21, 31, 41). Cuvântul tradus „vecinic” în versurile acestea înseamnă de obicei *perpetuu* în loc de etern. Cu alte cuvinte, sărbătorile acestea au fost date ca sărbători permanente, observări pe care noi ar trebui să le ținem prin toată existența noastră fizică. Dumnezeu nu le-a intenționat niciodată să fie numai observări temporare pe care noi le-am putea lepăda mai târziu, așa cum este învățat obișnuit astăzi (să citești negreșit „Ce spune Pavel în realitate în Coloseni 2:16?).

Ce semnificație are Paștele [Passover] pentru creștini?

„Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți, fără aluat; căci Hristos, Paștele noastre, a fost jertfit” (1 Corinteni 5:7).

„căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul deșert de viețuire, pe care-l moșteniserăți dela părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană. El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii, și a fost arătat la sfârșitul vremurilor pentru voi” (1 Petru 1:18-20; compară cu Exodul 12:3-6).

Apostolii Petru și Pavel au înțeles că sacrificiul mielului de Paști [Passover] al Vechiului Testament a prezis moartea lui Isus Hristos ca sacrificiul nostru pentru păcat.

Observă reacția lui Ioan Botezătorul la Isus: „...Ioan a văzut pe Isus venind la el, și a zis: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1:29). Ioan a înțeles de asemenea

relația simbolică și profetică a Paștelui [Passover] Vechiului Testament pentru munca și misiunea lui Isus Mântuitorul.

Planul lui Dumnezeu pentru mântuirea omenirii începe cu sacrificiul lui Hristos pentru păcatele noastre. Uimitor cum ar mai părea, primul pas în planul de mântuire a lui Dumnezeu a fost observat din vremea lui Moise în Sărbătoarea Paștelui [Passover] (Evreii 11:24-28). Prin observarea sărbătorilor Sale sfinte, Dumnezeu a făcut pe vechiul Israel să întruchipeze în fiecare an, pașii principali în planul Său pentru mântuirea omenirii. Mântuirea noastră începe prin acceptarea noastră a sacrificiului lui Hristos pentru păcatele noastre.

A fost Isus conștient de relația dintre răstignirea Sa și Paști [Passover]?

„După ce a isprăvit Isus toate cuvântările acestea, a zis ucenicilor Săi: „Știți că după două zile vor fi Paștele; și Fiul omului va fi dat ca să fie răstignit!” (Matei 26:1-2).

„Înainte de praznicul Paștelui, Isus, ca Cel care știa că I-a sosit ceasul să plece din lumea aceasta la Tatăl și fiindcă iubea pe ai Săi, cari erau în lume, i-a iubit până la capăt” (Ioan 13:1).

A așteptat cu nerăbdare Isus să participe cu discipolii Săi în serviciul de Paști [Passover]?

„Ziua ...care trebuiau jertfite Paștele, a venit. Și Isus a trimes pe Petru și pe Ioan, și le-a zis: „Duceți-vă de pregătiți-ne Paștele, ca să mâncăm” (Luca 22:7-8).

„Cînd a sosit ceasul, Isus a șezut la masă cu cei doisprezece apostoli. El le-a zis: „Am dorit mult să mănânc Paștele acestea cu voi înainte de patima Mea” (versurile 14-15).

„Pe cînd mâncau ei, Isus a luat o pâine; și după ce a binecuvîntat, a frînt-o, și a dat-o ucenicilor, zicînd: „Luați, mâncați; acesta este trupul Meu.” Apoi a luat un pahar, și, după ce a mulțămît lui Dumnezeu, li l-a dat, zicînd: „Beți toți din el; căci acesta este sângele Meu, sângele legămîntului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor” (Matei 26:26-28).

În noaptea dinaintea morții Sale, Isus a instituit serviciul de Paști [Passover] al Noului Testament. Din vechime, mieii erau jertfiți ca premergători ai morții sacrificiale a lui Hristos de Paști [Passover]. Dar Isus a instituit simboluri noi ale suferinței și morții Sale – pâinea nedospită (azima) și vinul.

Ar trebui creștinii să continue să observe serviciul de Paști [Passover] al Noului Testament?

„Căci am primit dela Domnul ce v-am învățat; și anume că, Domnul Isus, în noaptea în care a fost vîndut, a luat o pâine. Și, după ce a mulțămît lui Dumnezeu, a frînt-o, și a zis: „Luați, mâncați; acesta este trupul Meu, care se frînge pentru voi; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea.” Tot astfel, după cină, a luat paharul, și a zis: „Acest pahar este legămîntul cel nou în sângele Meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veți bea din el.” Pentru că, ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului, până va veni El. De aceea, oricine mănâncă pâinea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic, va fi vinovat de trupul și sângele Domnului” (1 Corinteni 11:23-27).

Pavel arată că primii creștini nu numai că au observat festivalul acesta anual – cu noile lui simboluri de pâine și vin pe care Hristos le-a instituit să reprezinte suferința și moartea Sa – dar de asemenea că toți creștinii trebuie să *continue* s-o observe până la reîntoarcerea lui Hristos. Chiar și atunci, Isus indică va continua în Împărăția Sa (Matei 26:29).

Pentru că este un memorial, acest eveniment dat de Dumnezeu, festivalul acesta trebuie observat odată pe an așa cum a poruncit Dumnezeu (Numere 9:2-3) – și nu la discreția noastră, nici după un program zilnic, săptămânal sau lunar. Festivalul acesta trebuie să fie observat exact la data anuală care este aniversarea morții lui Hristos pentru păcatele noastre – sărbătoarea anuală a Paștilor [Passover] în primăvara fiecărui an – și în maniera potrivită așa cum a fost descris mai sus. (Pentru datele corecte ale tuturor festivalurilor lui Dumnezeu vezi „Festivalurile Anuale ale lui Dumnezeu” la pagina 11).

Supremul sacrificiu al lui Hristos prin răstignirea Sa – care a avut loc precis pe data Paștilor [Passover] poruncită în Biblie – este baza credinței creștine. Reflectă dragostea a tot cuprinzătoare pe care Dumnezeu o are pentru creația Sa și grija Lui pentru bunăstarea finală a fiecărei ființe omenești (Ioan 3:16).

Căutarea omenirii fără succes a scopului vieții

Dintre mai mult de șase bilioane de oameni pe pământ, cei mai mulți își petrec viața – unele jalnic de scurte – luptându-se să existe. Aceasta a fost condiția omenirii dela începutul istoriei. Cei mai mulți oameni doresc să cunoască dacă viețile lor au scop și însemnătate și dacă ai au vre-un motiv să aibă speranță în viitorul lor.

Supravegherile de păreri dezvăluie întrebările care ne încurcă și ne lasă perplecși: Dece m-am născut? Este vre-un motiv pentru existența mea? Este viața prezentă, cu toate greutățile și suferințele ei, tot ceea ce este?

De mult timp oamenii au încercat să răspundă acestor întrebări prin raționamentul lor propriu, dându-și seama numai rareori că Dumnezeu, prin Cuvântul Său și prin Sărbătorile Sale, le-a dezvăluit deja răspunsurile. Încercările omului de a răspunde acestor întrebări, însă, au produs unele speculații mistificatoare care au adăugat la confuzia noastră despre viitor.

În antichitate coniecturile pline de speranță ale omului despre o viață după moarte s-au concentrat asupra existenței unui paradis material liniștit, plin cu

plăceri. Omul din antichitate a numit speranțele acestea cu nume ca Elisium, visuri Elisianice, Valhala și El Dorado. Astăzi, asemenea speranțe cad de obicei sub descrierea de „rai” pentru acei care anticipă un asemenea paradis.

Sunt păreri tradiționale despre o viață după moarte consistente cu scopul lui Dumnezeu? Reflectă ele planul lui Dumnezeu pentru omenire? Are El planuri care sunt cu mult superioare? Noi trebuie să înțelegem de ce atâtea păreri greșite despre viitorul nostru, introduse inițial prin religiile păgâne cu mii de ani în urmă, sunt încă adânc înrădăcinate și rămân atât de populare în cultura noastră. Istoricii sunt impresionați și uimiți cât de asemănătoare și rezistente sunt tradițiile acestea – în special în soluțiile pe care le oferă temerilor și dezamăgirilor oamenilor.

Studii de a lungul anilor, în special în religia comparativă, au identificat unele teme remarcabil de asemănătoare în tradițiile din antichitate care au existat în aproape toate epocile, regiuni și culturi. Ele arată că oamenii au avut întotdeauna preocupări asemănătoare, indiferent de

condițiile lor fizice și sociale sau de epoca în care au trăit. De-a lungul secolelor cele mai multe culturi au căutat răspunsuri la aceleași întrebări. Obiectivul lor comun a fost să determine de ce existăm și care este cel mai bun și mai drept mod de viață. Oamenii au ponderat întrebările acestea dela începutul istoriei.

Noi găsim înregistrări ale popoarelor antice în regiuni diferite ca Europa, America de Sud, Asia, Africa și Orientul Mijlociu luptându-se cu aceleași chestiuni. În timp ce priveau fluvii ca Nilul sau Eufratul ridicându-se și scăzând, și cum priveau căile stelelor pe cerul nopților, ei au încercat să aibă de a face cu marile întrebări. Ei au căutat semnificația, dar și-au bazat concluziile pe presupuneri și tradiții greșite.

Societățile au privit de mult timp cerurile nopților ca să-și găsească locul lor în cosmos. Acolo ele și-au imagina giganți nemuritori jucând actele pe scena celestă de care se lega destinul lor. Ei au inventate zei războinici și fiare teribile care au venit și au plecat în cicluri regulate. În felul acesta ei au atribuit problemele și slăbiciunile lor zeilor pe care ei înșiși îi inventaseră.

Paul Deveraux, autor al *Secretele locurilor antice* [*Secrets of Ancient Places*] comentează asupra dezvoltării temelor comune: „Sistemele de credință, zeitățile, rituale și tabuuri specifice pot fi *invenții culturale*, diferind dela societate la societate, dar...este instructive de observat cât de multe teme de bază se regăsesc în societăți care nu au nici o legătură unele cu altele sau aparțin în perioade cronologice complet diferite, deși pot fi acoperite de diferențe în inovații arhitecturale și alte variabile culturale. Realitățile împărtășite ale naturii și conștiinței omenești sunt marile constante, și acestea sunt cele care pot fi întrezărite sclipind” (1992, pp. 35-36, accentuare adăugată).

Din aceste realități percepute împărtășite vin teme care se repetă despre viață care în final sunt adresate de adevăratul Dumnezeu prin sărbătorile Sale anuale. Teme cum ar fi nevoia pentru mântuire prin sacrificiu, dorința ca viața unuia să fie transformată spiritual prin contactul cu o zeităte, speranța pentru pacea universală și credința că o zeităte (sau zeități) va trece judecata asupra lumii se pot găsi în cele mai multe din culturile acestea.

Tragic, omul a căutat de mult să explice rolul său în lume inventând *răspunsuri mitologice* la întrebările legate de temele acestea persistente. Ca rezultat, cei mai mulți oameni din culturile antice au privit în sus – la obiectele fizice din ceruri – pentru răspunsurile lor. Ei s-au închinat soarelui, lunii, planetelor și stelelor.

În absolut contrast Sfintele Scripturi sunt înviorător de diferite în descrierea viitorului omenirii. Dumnezeu îi spune poporului Său să nu urmeze practicile superstițioase ca privind la obiectele create de pe cer ca surse de revelație, dar să privească direct la El pentru răspunsuri care sunt adevărate și reale: „Veghează asupra sufletului tău, ca nu cumva, ridicându-ți ochii spre cer, și văzând soarele, luna și stelele, toată oștirea cerurilor, să fii târât să te închini înaintea lor și să le slujești: căci acestea sunt lucruri pe cari Domnul, Dumnezeul tău, le-a făcut și le-a împărțit ca să slujească tuturor popoarelor, sub cerul întreg” (Deuteronom 4:19).

Adevărata cunoștință și dezvăluire divină vine numai prin închinarea la Creatorul nostru, nu creației Sale. Asemenea închinăciune este organizată în jurul adunărilor poruncite de El în ziua Lui Sfântă de Sabat (Exodul 20:8-11) și a zilelor Sale de sărbătoare anuale (Exodul 23:14-16).

Sărbătoarea Azimelor [Sărbătoarea pâinii nedospite]

Dece a observat vechiul Israel Sărbătoarea Azimelor?

„În timpul sărbătorii, să nu mănânci pâine dospită, ci șapte zile să mănânci azime, pâinea întristării, căci ai ieșit în grabă din țara Egiptului: așa să faci, ca să-ți aduci aminte toată viața ta de ziua când ai ieșit din țara Egiptului” (Deuteronom 16:3).

„În timpul celor șapte zile, să mâncați azime; să nu se vadă la tine nimic dospit, nici aluat, pe toată întinderea țării tale. Să spui atunci fiului tău: „Aceasta este spre pomenirea celor ce a făcut Domnul pentru mine, când am ieșit din Egipt” (Exodul 13:7-8).

Ce instrucțiuni le-a dat Pavel creștinilor cu privire la sărbătoarea aceasta?

„Să prăznuim dar praznicul nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimele curăției și adevărului” (1 Corinteni 5:8).

Pavel nu a tratat sărbătorile acestea ca tradiții evreiești demodate. El le-a considerat observări esențiale pentru poporul chemat și ales al lui Dumnezeu în toate epocile și culturile. El a înțeles legătura lor cu rolul lui Hristos în planul magistral al lui Dumnezeu.

El a poruncit creștinilor Corinteni – în cea mai mare parte gentili (ne-Israeliți) – să observe Sărbătoarea Azimelor. Instrucțiunile lui arată că creștinii din comunitățile și culturile ne-evreiești au observat Sărbătoarea Azimelor. Dând un exemplu pentru toți creștinii de astăzi, evreii și ne-evreii aceștia au observat zilele acelea în conformitate cu legile lui Dumnezeu.

Sărbătoarea Pâinii Nedospite (Sărbătoarea Azimelor), a doua sărbătoare anuală a lui Dumnezeu, reprezintă al doilea pas în planul lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră. Focarul central îi este asupra lui Hristos ca Salvatorul, Mântuitorul nostru. Deci este în întregime o *sărbătoare creștină*.

De aceea Pavel compară salvarea creștină de păcat prin sacrificiul și ajutorul lui Hristos cu salvarea Israelului de armile egiptene la Marea Roșie (care a avut loc probabil în ziua finală a Sărbătorii Azimelor). El a scris: „Fraților, nu vreau să nu știți că părinții noștri toți au fost supt nor, toți au trecut prin mare, toți au fost botezați în nor și în mare, pentru Moise; toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească, și toți au băut aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei; și stâncă era Hristos” (1 Corinteni 10:1-4).

După ce suntem justificați de sacrificiul lui Hristos în momentul botezului, noi trebuie să fim conduși afară din păcat și într-un model de viață neprihănită întocmai cum Israelul a fost condus afară din robia sa în timpul aceluiași Zile ale Azimelor. Sărbătoarea aceasta reprezintă munca lui Hristos viu, înviat, conducându-ne și ajutându-ne direct să biruim păcatul.

Pavel a explicat: „Deci, cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu. Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui” (Romani 5:9-10).

Pavel a exprimat mai târziu același gând de bază în cuvinte diferite: „Pot totul în Hristos, care mă întărește” (Filipeni 4:13). El de asemenea explică: „...Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei. Pe El Îl propovăduim noi, și sfătuim pe orice om, și învățăm pe orice om în toată

înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om, desăvârșit în Hristos Isus. Iată la ce lucrez eu, și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine” (Coloseni 1:27-29).

A explicat Pavel lecția spirituală din obiceiul observării noastre a Sărbătorii Azimelor?

„Nu știți că puțin aluat dospește toată plămădeala? Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți, fără aluat; căci Hristos, Paștele noastre, a fost jertfit” (1 Corinteni 5:6-7).

Un scop al Sărbătorii Azimelor este ca să ne aducă aminte că, după ce am acceptat sacrificiul lui Hristos la botez, trebuie să-I permitem Duhului lui Dumnezeu să ne ajute să creștem spiritual în Hristos (Efeseni 4:15; compară cu Galateni 2:20). Pâinea dospită reprezintă *motivele greșite* (răutatea) și *păcatul* (păcătoșenia, pizma) care încă sunt prezente în gândirea noastră. Pâinea [aluatul] nedospită reprezintă având inimile noastre umplute cu motive *sincere* – străduința să aplicăm *adevărul curat* dezvăluit în Cuvântul lui Dumnezeu.

Isus mai devreme le-a făcut aceeași precizare ucenicilor Săi. El le-a spus: „păziți-vă de aluatul Fariseilor, care este fățarnicia” (Luca 12:1). El a comparat de asemenea dospeala cu doctrinele false propovăduite de mulți dintre conducătorii religioși ai zilei (Matei 16:6-12). Ei, ca și mulți învățători falși de astăzi, au substituit ideile și tradițiile lor proprii pentru poruncile lui Dumnezeu (Matei 15:3-9).

Acei care acceptă Hristos ca Paștele [Passover] lor – ca Mielul lui Dumnezeu al Noului Legământ – au păcatele lor acoperite de jertfa Lui, cu prevederea că ei se pocăiesc sincer de motivele lor păcătoase și răutăcioase astfel ca ei să înceapă să *conformeze viețile lor adevărului* așa cum este dezvăluit în Cuvântul lui Dumnezeu.

Deci, întocmai cum Dumnezeu a eliberat vechiul Israel dintr-o sclavie literală, *pasul al doilea al lui Dumnezeu* în planul Său de mântuire este să elibereze pe creștinii pocăiți din *sclavia spirituală a păcătoșeniei* (Romani 6:17-19).

Festivalul Azimelor sărbătorește creștinii fiind eliberați miraculos din robia spirituală a păcatului la fel de sigur cum Dumnezeu a eliberat vechii Israelitiți din robia egipteană. Ne aduce aminte că eliberarea noastră din păcat și mântuirea noastră ne sunt la dispoziție numai printr-o relație personală cu Hristos, „Mielul lui Dumnezeu” care a luat asupra Sa pedeapsa pentru păcatele noastre (1 Tesaloniceni 5:9-10; Ioan 1:36). Ca Marele nostru Preot, El ne ajută activ, dacă noi suntem cu adevărat slujitorii Lui, să punem dospeala păcatului afară din viețile noastre ca să putem deveni spiritual fără dospeală (Evreii 3:1, 10:19-23; 1 Corinteni 5:7).

Festivalul Azimelor sărbătorește rolul lui Hristos în ajutarea noastră să dăm afară din caracterul nostru dospeala spirituală inclusiv răutatea, păcătoșenia și fățarnicia și să le înlocuim cu supunerea, dragostea și adevărul neprihănit.

Deci, „fiindcă avem un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile-pe Isus, Fiul lui Dumnezeu-să rămânem tari în mărturisirea noastră. Căci n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evreii 4:14-16). El ne conduce și ne ajută să rezistăm chiar și tentațiilor păcatului.

Hristos perfecționează activ natura proprie a lui Dumnezeu în slujitorii Săi (Matei 5:48; 2 Petru 1:4). De aceea Pavel le-a spus creștinilor, „Să prăznuim dar praznicul... [Sărbătorii Azimelor]...” (1 Corinteni 5:8).

Festivalurile Anuale ale lui Dumnezeu

Anul Roman	Passover (Paștele)	Sărbătoarea Azimelor	Pentecost (Rusaliile)	Sărbătoarea Trâmbițelor	Ziua Ispășirii
2006	12 Aprilie	13-19 Aprilie	4 Iunie	23 Sept.	2 Oct.
2007	2 Aprilie	3-9 Aprilie	26 Mai	13 Sept.	22 Sept.
2008	19 Aprilie	20-26 Aprilie	8 Iunie	30 Sept.	9 Oct.
2009	8 Aprilie	9-15 Aprilie	30 Mai	19 Sept.	28 Sept.
2010	29 Martie	30 Martie-5 Aprilie	22 Mai	9 Sept.	18 Sept.
2011	18 Aprilie	19-25 Aprilie	12 Iunie	29 Sept.	8 Oct.
2012	6 Aprilie	7-13 Aprilie	26 Mai	17 Sept.	26 Sept.

Anul Roman	Sărbătoarea Corturilor	Ultima Zi Mare
2006	7-13 Oct.	14 Oct.
2007	27 Sept.- 3 Oct.	4 Oct.
2008	14-20 Oct.	21 Oct.
2009	3-9 Oct.	10 Oct.
2010	23-29 Sept.	30 Sept.
2011	13-19 Oct.	20 Oct.
2012	1-7 Oct.	8 Oct.

In calculul biblic, zilele încep seara (Genesa 1:5) la apusul soarelui (Iosua 8:29; 2 Cronici 18:34; Marcu 1:32), și sunt numărate „dela seară la seară” (Leviticul 23:32). Astfel Festivalurile lui Dumnezeu încep seara imediat înainte de datele scrise în acest tabel. Festivalurile se termină seara în zilelor date.

Sărbătoarea Cincizecimii [Pentecostul]

A fost observarea Pentecostului [Sărbătoarea Cincizecimii] importantă pentru apostolul Pavel?

„Pavel se hotărâse să treacă pe lângă Efes, fără să se oprească aici, ca să nu piardă vremea în Asia; căci se grăbea ca, dacă-i va fi cu putință, să fie în Ierusalem de ziua Cincizecimii” (Faptele Apostolilor 20:16).

„Voi mai rămânea totuși în Efes până la Cincizecime” (1 Corinteni 16:8).

Scripturile înregistrează că, cel puțin în aceste două ocazii, Pavel și-a aranjat cu grijă programul în raport cu unde a dorit să fie de Sărbătoarea Cincizecimii. Singurul motiv logic pentru Pavel ca să „rămână totuși în Efes până la Cincizecime, a fost ca să poată observa ziua aceasta de Sărbătoare cu creștinii gentili de acolo. Ca și cu instrucțiunile lui Pavel pentru creștinii gentili din Corint de a ține Sărbătoarea Azimelor, aici găsim din nou o indicație evidentă că la început creștinii, evrei și gentili, au observat festivalurile anuale ale lui Dumnezeu.

Ce evenimente biblice au fost legate de Sărbătoarea Cincizecimii?

„Domnul, Dumnezeuul nostru, a încheiat cu noi un legământ la Horeb” (Deuteronom 5:2, 4).

„În ziua Cincizecimii, erau toți împreună în acelaș loc. Deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic, și a umplut toată casa unde ședeau ei. Act 2:3 Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s-au așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s-au umplut de Duh Sfânt, și au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească” (Faptele Apostolilor 2:1-5).

La Pentecost, conform cu o tradiție evreiască respectată, Dumnezeu a stabilit Israelul ca poporul Lui sfânt – prin poruncile date de pe vârful Muntelui Sinai. O relație specială a fost pecetluită atunci între El și Israelii. Ei au fost cunoscuți atunci ca „adunarea Domnului” (Numere 27:17).

La fel de important, Pentecostul este de asemenea o aniversare a începutului creștinismului sub Noul Legământ. A fost la Pentecost că Dumnezeu a pus pentru prima dată Duhul Său la dispoziția tuturor celor ce se vor pocăi – astfel a început Biserica, pe care El îl însărcinase pe Hristos s-o clădească (Matei 16:18). Pentecostul este în special de semnificativ pentru creștini pentru că în ziua aceea Dumnezeu a stabilit Biserica Noului Testament.

Pentecostul reprezintă pe Dumnezeu folosind Biserica Sa – acei ce sunt convertiți, reînsuflețiți și transformați de Duhul Său – să facă munca Sa în această epocă curentă a dominației spirituale asupra omenirii a Satanei.

După învierea lui Isus, ce le-a spus El ucenicilor Săi?

„Ci voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalem, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului” (Faptele Apostolilor 1:8).

Prima parte a profeției acestea a fost împlinită când, de Sărbătorea Cincizecimii [Pentecost], discipolii lui Hristos au primit pe Duhul Sfânt și au început munca lor de proclamare lumii a evangheliei Lui (Faptele Apostolilor 2:1, 4-18). Viețile lor au început să se schimbe miraculos. Transformarea aceasta spirituală, făcută posibilă prin puterea Duhului Sfânt, este pasul al treilea în planul de mântuire magistral al lui Dumnezeu.

Darul lui Dumnezeu al Duhului Său a început împlinirea profețiilor din Ieremia 31:31-33 și Ezekiel 36:26-27. El a promis să facă un legământ nou cu comunitatea credincioșilor adevărați. Prin Duhul Său El a promis să-și scrie legile Sale în inimile și mințile lor și nu numai pe tablete de piatră, ca în timpul lui Moise. A fost de Sărbătorea Pentecostului din Faptele Apostolilor 2 că cu Duhul lui Dumnezeu Biserica a fost fondată și a început propovăduirea evangheliei lui Hristos întregii lumi.

În vechime Festivalul Pentecostului numai anticipase convertirea corpului de credincioși, dar acum recunoaște și sărbătorește anual importanța Bisericii și a muncii ei în planul lui Dumnezeu.

Se referă Biblia cu alte nume la Sărbătorea Cincizecimii [Pentecostul]?

„Să ții Sărbătorea Săptămânilor, a celor dintâi roade din secerișul grâului...” (Exodul 34:22).

„În ziua celor dintâi roade, când veți aduce Domnului un dar de mâncare, la Sărbătorea încheierii Săptămânilor (Cincizecimea), să aveți o adunare sfântă; să nu faceți nici o lucrare de slugă în ea” (Numere 28:26).

Cuvântul grec *pentekoste*, care înseamnă „a cincizecea,” a devenit numele Noului Testament pentru „Sărbătorea Săptămânilor” Vechiului Testament pentru că are loc 50 de zile (șapte săptămâni plus o zi) după primul Sabat săptămânal care cade în timpul Paștelui [Passover] și a Săptămânii Azimelor (Leviticul 23:10-16).

Pentecostul a fost cunoscut de asemenea ca „Sărbătorea Secerișului, a celor *dintâi* roade din munca ta” (Exodul 23:16). Numele acesta a prezis stabilirea Bisericii Noului Testament. Creștinii sunt acei care „avem cele *dintâi* roade ale Duhului” și acei care au fost „răscumpărați dintre oameni, ca *cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel*” (Romani 8:23; Apocalipsa 14:4). Iacov a scris „El, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de *pârgă a făpturilor Lui*” (Iacov 1:18).

Festivalurile care urmează Pentecostul arată spre planul lui Dumnezeu de a aduce și *restul omenirii* la pocăință. Aspectul planului lui Dumnezeu reprezentat de cele trei sărbători de primăvară – Paștele [Passover], Sărbătorea Azimelor și Pentecost – au avut loc deja. Dar implicațiile profetice ale ultimelor patru sărbători, observate în toamna fiecărui an, trebuie încă să se împlinească. Acelea privesc înainte la evenimente care încă urmează să aibă loc.

Să vedem acum cum reprezintă ultimele sărbători aspecte ale planului măreț al lui Dumnezeu ca să ofere mântuirea la și mai multă lume.

Sunt Zilele Sfinte Biblice Sărbători Creștine?

Dece cea mai multă lume ține sărbători care sunt diferite de festivalurile înscrise și descrise în paginile Bibliei? Când au fost abandonate festivalurile biblice, și dece? Cum putem noi să fim siguri care sunt zilele sfinte pe care creștinii ar trebui să le observe?

Aici sunt răspunsurile!

Isus Însuși ne-a lăsat un exemplu (1 Ioan 2:6) în observarea festivalurilor sfinte poruncite în Sfintele Scripturi (Matei 26:17; Marcu 1:21; Luca 4:16, 31; Ioan 7:8-10, 14, 37). Apostolii Săi și convertiții lor, umblând în pașii Săi și urmându-I exemplul, au continuat să observe aceleași festivaluri (Faptele Apostolilor 2:1; 12:2-4; 16:13; 18:4, 19, 21; 20:6; 27:9; 1 Corinteni 5:7-8). Enciclopedia Britanică (ediția 13), sub „Festivaluri,” declară că „este clar din abundență că Hristos și ucenicii Săi au observat numitele festivaluri evreiești.”

Creștinii adevărați au continuat, pentru mai multe secole după moartea lui Hristos, pentru a urma exemplele Lui și ale apostolilor Săi în ținerea acestor Sărbători. Dar tot acesta s-a schimbat când o formă de creștinism, politizat și păgânizat, s-a dezvoltat în cadrul Imperiului Roman.

Istoricul Stewart Easton explică cum și când a avut loc schimbarea – cu ajutorul împăraților romani. „Constantin (A:D 306-337), deși nu a fost botezat creștin până ce a fost pe patul de moarte, a luat un interes activ în religia (creștină), prezidând peste importantul Consiliu dela Nicea...în timpul secolului al patrulea, sub protecția imperială...religia creștină...a făcut progres rapid, chiar și în regiunile rurale unde vechii zei nu și-au pierdut niciodată complet atracția. Când la sfârșitul secolului (A.D. 392) [Împăratul] Teodosius 1 a decretat că de atunci încolo

creștinismul urma să fie singura religie în imperiu [Roman], regiunile rurale au trebuit de nevoie să se supună și să adopte cel puțin o formă de creștinism. Dar probabil ar fi fost foarte dificil pentru un observator să detecteze vre-o diferență...Este clar că lumea aceasta a cunoscut suficient de puțin din învățăturile și teologia creștină, și *ceremoniile și sărbătorile păgâne* în cea mai mare parte au fost încorporate direct în noua religie oficială” (*Moștenirea trecutului: Din cele mai devreme timpuri la 1500 [The Heritage of the Past: From the Earliest Times to 1500]*, 1964, p.402, accentuarea adăugată).

Charles Guignebert, care a fost profesor de istorie a creștinismului la Universitatea din Paris, descrie continuarea procesului: „Acum, la începutul celui de al cincilea secol, ignoranții și demi-creștinii s-au adăugat bisericii în numere mare...*Ei nu uitaseră nici unele din obiceiurile lor păgâne*...Episcopii perioadei acelea au trebuit să se mulțumească cu revestmântarea, cât au putut de bine, și într-un mod experimental, malformațiile șocante ale credinței creștine pe care ei le-au descoperit în jurul lor... Ei au trebuit să se mulțumească cu...amânarea, pentru o dată ulterioară, a sarcinii de eradicare a superstițiilor lor, pe care ei le păstraseră intacte...Această „dată ulterioară” nu a sosit niciodată, și Biserica și-a adaptat, cât a putut de bine, pe ei cât și obiceiurile și credințele lor. De partea lor, ei au fost mulțumiți să îmbrace păgânismul lor cu o cloacă creștină.” (*Istoria devreme a creștinismului [The Early History of Christianity]*, 1927, pp. 208-210, accentuarea adăugată).

În timpul acesta – în secolele de început după moarte apostolilor –

observarea practicelor biblice, inclusiv Sabatul zilei a șaptea și festivalurile lui Dumnezeu, practic au dispărut din religia nouă și în creștere. Ele au fost înlocuite cu alte practici și un nou mănunchi de sărbători religioase.

Profeția, însă, dezvăluie că Dumnezeu va cere întregii lumi să observe în viitor aceste aceleași festivaluri biblice. Spre exemplu Zaharia proorocește că Dumnezeu va cere lumii să participe la Festivalul Corturilor după ce Hristos se va reîntoarce (Zaharia 14:16). Isaia proorocește că popoarele tuturor țărilor vor observa regulat Sabatul săptămânal în timpul domniei mileniale a lui Hristos (Isaia 66:23). Isaia și Mica proorocesc despre vremea aceea: „Neamurile se vor

duce cu grămada la el, și vor zice: „Veniți, haidem să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui, și să umblăm pe cărările Lui! Căci din Sion va ieși Legea, și din Ierusalem Cuvântul Domnului.” (Mica 4:2; compară cu Isaia 2:3).

Unii creștini adevărați până în ziua aceasta observă festivalurile sfinte, aceleași festivaluri ale lui Dumnezeu pe care Hristos le-a ținut. Dumnezeu a instituit ocaziile acestea anuale ca să țină poporul Său la curent cu misiunea lui Hristos ca Mesia. Zilele acestea sfinte sunt în realitate **sărbători creștine** în fiecare aspect, și creștinii de pretutindeni ar trebui să le observe.

Sărbătoarea Trâmbițelor

Ce distinge festivalul al patrulea al lui Dumnezeu, Festivalul Trâmbițelor?

„Vorbește copiilor lui Israel, și spune-le: „În luna a șaptea, în cea dintâi zi a lunii, să aveți o zi de odihnă, vestită cu sunet de trâmbițe, și o adunare sfântă” (Leviticul 23:24).

Sărbătoarea Trâmbițelor este ținută în prima zi a lunii a șaptea a calendarului evreiesc – căzând în toamnă în emisfera nordică, în septembrie sau octombrie. Festivalul acesta, cunoscut astăzi ca Rosh Hashanah de evrei, începe de asemenea anul civil evreiesc. În antichitate Israel l-a celebrat cu accentul pe suflatul trâmbițelor, prima metodă de anunțare a poporului la adunare sau un avertisment al unui pericol iminent sau de război.

Semnificativ, majoritatea profețiilor cărții Apocalipsa sunt reprezentate de suflatul a șapte trâmbițe care simbolizează progresia principalelor evenimente în epoca catastrofică cunoscută în multe proorociri privitoare la ultimele zile ca ziua Domnului. Sunatul trâmbițelor în Apocalipsă avertizează de dezastre iminente cum a fost suflatul trâmbițelor în vechiul Israel.

Ce evenimente din planul lui Dumnezeu sunt direct asociate cu sunatul trompetelor?

„Îngerul, al șaptelea a sunat din trâmbiță. Și în cer s-au auzit glasuri puternice, cari ziceau: „Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor” (Apocalipsa 11:15).

„Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer, și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, cari vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul” (1 Tesaloniceni 4:16-17).

„El va trimete pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare, și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, dela o margine a cerurilor până la cealaltă” (Matei 24:31).

„Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într'o clipă, într'o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: „Moartea a fost înghițită de biruință” (1 Corinteni 15:51-54).

Evenimentul acesta pivotal în profeție, întoarcerea triumfătoare a lui Isus Hristos ca să domnească pe pământ cu ajutorul sfinților Săi înviați, este asociată specific cu suflatul trâmbițelor. Sunetul tunător al ultimei trâmbițe va anunța a doua Lui venire ca să stabilească Împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

Reîntoarcerea lui Hristos este aspectul următor al planului lui Dumnezeu proorocit în Scripturi. Este al patrulea pas – evenimentul de mijloc – în planul de șapte pași de mântuire a lui Dumnezeu. (Pentru o explicație mai completă a evenimentelor profetice reprezentate de cele șapte trâmbițe din Apocalipsă, că ceri negreșit copia ta gratuită *Cartea Apocalipsa dezvăluită* [*The Book of Revelation Unveiled*], sau coboar-o depe Internet la www.ucg.org/easturopean).

Ce trebuie să se întâmple mai înainte ca să înceapă evenimentele acestea de sfârșit de veac?

„Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul” (Matei 24:14).

Hristos a promis să se reîntoarcă atunci când evanghelia adevărată a venirii Împărăției a fost propovăduit în întreaga lume. Noi suntem în epoca aceea proorocită când Biserica continuă însărcinarea ei de proclamare a evangheliei și făcând și învățând discipoli (Matei 28:18-20), cum a fost descris în Sărbătoarea Pentecostului.

Festivalul Trâmbițelor ne îndreaptă spre Ziua Domnului, spre evenimentele înfricoșătoare care vor avea loc imediat înainte și la reîntoarcerea lui Isus ca Rege al Regilor și Domn al Domnilor (Apocalipsa 19:11-16). Dar ea ne îndreaptă de asemenea spre epoca plină cu bucurie când creștinii, vii sau morți, vor primi la prima înviere darul lui Dumnezeu al vieții veșnice. Sărbătoarea Trompetelor, reprezintă timpul acela pivotal în planul lui Dumnezeu când El va aduce această epocă prezentă la un sfârșit și va stabili regula și guvernul Lui asupra omenirii.

Ziua Ispășirii

Care a fost semnificația Zilei Ispășirii în vechiul Israel?

„Aceasta să vă fie o lege vecinică: în luna a șaptea, în a zecea zi a lunii, să vă smeriți sufletele [prin postit], să nu faceți nici o lucrare, nici băștinașul, nici străinul care locuiește în mijlocul vostru. Căci în ziua aceasta se va face ispășire pentru voi, ca să vă curățiți: veți fi curățiți de toate păcatele voastre înaintea Domnului” (Leviticul 16:29-30).

În fiecare an în Ziua Ispășirii națiunea vechiului Israel era *curățită* figurativ de păcatele ei. Curățirea aceasta figurativă a fost numai un tip al curățitului spiritual care avea să aibă loc mai întâi pentru poporul Israelului, și după aceea pentru restul lumii, după ce se reîntoarce Hristos.

Cum va fi adusă această împăcare universală cu Dumnezeu?

„Și multe popoare și multe neamuri vor veni astfel să caute pe Domnul oștirilor la Ierusalem, și să se roage Domnului.” Așa vorbește Domnul oștirilor: „În zilele acelea, zece oameni din toate limbile neamurilor vor apuca pe un Iudeu de poala hainei, și-i vor zice: „Vrem să mergem cu voi; căci am auzit că Dumnezeu este cu voi!” (Zaharia 8:22-23).

Începând dela Ierusalem, într-o națiune a Israelului restaurată și curățată spiritual (Ezekiel 37:21-28), Hristos va începe procesul de extindere a acestei împăcări tuturor oamenilor până când întreaga lume se pocăiește și este una cu Dumnezeu.

Care este ispășirea reală și permanentă pentru păcate a unei persoane?

„Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4:10).

„neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nici o deosebire. Căci toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus. Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui; căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu” (Romani 3:22-25).

Isus a murit ca sacrificiul împăciuitor pentru păcatele fiecărei ființe omenești astfel ca omenirea – întreaga lume – poate să fie în sfârșit împăcată cu Dumnezeu. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața vecinică” (Ioan 3:16). Ziua Ispășirii reprezintă al cincilea pas în planul magistral al lui Dumnezeu pentru mântuirea omenirii.

Partea aceasta a planului lui Dumnezeu a fost descrisă în Ziua Ispășirii în vechiul Israel prin două animale speciale sacrificiale care erau ceremonial puse de o parte să reprezinte împăcarea oamenilor cu Dumnezeu, prin curățirea lor figurativă de păcatele lor. Dar nici un sacrificiu de animale nu este adecvată să ne curețe de păcatele noastre. „căci este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele” (Evreii 10:4).

Doi țapi erau figurativ purtătorii vinei. Amândoi au avut puse simbolic pe ei toate păcatele poporului. Unul dintre țapi a fost lăsat în viață dar a fost părăsit în deșert. Celălalt, reprezentându-l pe Hristos, a fost omorât ca sacrificiu pentru păcate (Leviticul 16:6-10, 15-20). În drama aceasta țapul viu părăsit în deșert a reprezentat partea Satanei în păcatele omenirii. Țapul ucis, descriindu-L pe Hristos, l-a reprezentat pe Hristos luând asupra Sa pedeapsa pentru păcatele poporului.

Chiar și ceremoniiile din ziua aceasta arătau spre curățirea, sau iertarea, printr-un sacrificiu de ispășire, a *păcatelor făcute din neștiință*.

„Dar în partea a doua intră numai marele preot, odată pe an, și nu fără sânge, pe care îl aduce pentru sine însuși și pentru păcatele din neștiință ale norodului. Prin aceasta, Duhul Sfânt

arăta că drumul în Locul prea sfânt, nu era încă deschis câtă vreme sta în picioare cortul dintâi” (Evreii 9:7-8).

Dece a fost „Locul prea Sfânt,” camera interioară a tabernacolului care a simbolizat accesul direct la Dumnezeu, nedeschisă pentru întreaga congregație „câtă vreme sta în picioare cortul dintâi”? Pentru că sacrificiul ispășitor al lui Hristos nu fusese încă făcut. Numai sacrificiul Său, nu sacrificiile animalelor pot cu adevărat să ispășească pentru păcatele noastre. În antichitate Ziua Ispășirii a însemnat că Isus avea să devină sacrificiul ispășitor pentru omenire.

Cum putem noi să știm că moartea lui Hristos este sacrificiul ispășitor pentru omenire?

„...avem la Tatăl un Mijlocitor (Sau Advocat. Grecește: Paraclet, adică apărător, ajutor.), pe Isus Hristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi” (1 Ioan 2:1-2).

Pavel confirmă că „Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor...” (2 Corinteni 5:19). *Dicționarul Moștenirii Americane [The American Heritage Dictionary]*, ediția electronică, definește semnificația teologică a cuvântului ispășire ca „împăcare sau o instanță de împăcarea între Dumnezeu și ființele omenești.” Ziua Ispășirii arată spre momentul în viitor când Dumnezeu va împăca omenirea cu El însuși prin Isus Hristos. Ziua Ispășirii reprezintă momentul când omenirea va fi în sfârșit una cu Dumnezeu, ne mai fiind separată de El.

Dece ispășirea pentru omenire este necesară? Este cerută pentru două motive. Primul, „a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu” (2 Corinteni 4:4). Al doilea, oamenii „având mintea întunecată, fiind străini de viața lui Dumnezeu, din pricina neștiinței în care se află în urma împietririi inimii lor” (Efeseni 4:18). Împietrirea inimii oamenilor, cauzată de o combinație de neștiință și firea omenească, împreună cu influența Satanei, i-au condus să păcătuiască și să fie lipsiți de gloria lui Dumnezeu (Romani 3:23).

Când va înlătura Dumnezeu influența Satanei?

„Apoi am văzut pogorându-se din cer un înger, care ținea în mână cheia Adâncului și un lanț mare. El a pus mâna pe balaur, pe șarpele cel vechi, care este Diavolul și Satana, și l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în Adânc, l-a închis acolo, și a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înșele Neamurile, până se vor împlini cei o mie de ani. După aceea, trebuie să fie dezlegat pentru puțină vreme” (Apocalipsa 20:1-3).

Imediat după reîntoarcerea lui Hristos, Dumnezeu va elimina Satana pentru o mie de ani. Aceasta va împlini promisiunea de mai devreme a lui Dumnezeu, făcută în prezența lui Adam și a Evei, că Sămânța ce avea să vină (Mesia) avea „să zdrobească” (să dăuneze și să facă neputincios) „capul” Satanei – conducerea lui și influența lui asupra omenirii (Genesa 3:15).

Cum va începe Dumnezeu să înlătore împietrirea inimii omenirii?

„Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi, și dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3:9).

Cu Satana eliminat și influența lui înșelătoare și distructivă înlăturate, Hristos va începe să risipească împietrirea inimii, cauzată de ignoranță și firea omenească, învățând pe fiecare cum să se pocăiască. Ziua Ispășirii, ca o sărbătoare creștină, ne amintește că sacrificiul ispășitor al lui Isus Hristos nu este numai pentru creștinul individual în epoca aceasta dar pentru iertarea și împăcarea tuturor oamenilor. Ispășirea aceasta pavează drumul pentru Hristos să strângă toți oamenii – atâți câți sunt dispuși – în Împărăția lui Dumnezeu în timpul domniei lui Isus de o mie de ani după exilarea Satanei.

Cum sunt legate între ele sacrificiile și festivalurile?

Oricine citește despre festivalurile lui Dumnezeu în Vechiul Testament va observa că sacrificiile rituale au fost strâns asociate cu sfintele ocazii. Dece? Care este legătura între sacrificii și festivalurile lui Dumnezeu?

Mai întâi trebuie să înțelegem că sacrificiile L-au reprezentat pe Isus Hristos. Observă explicația aceasta în cartea Evreii, scrisă pentru evreii creștini:

„...Și, după Lege, aproape totul este curățit cu sânge; și fără vărsare de sânge, nu este iertare. Dar, deoarece chipurile lucrurilor cari sunt în ceruri, au trebuit curățite în felul acesta, trebuia ca înseși lucrurile cerești să fie curățite cu jertfe mai bune decât acestea. Căci Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu” (Evreii 9:22-24).

În vechiul Israel un tabernacol material a reprezentat prezența lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său. Dar astăzi, prin Duhul Său, Dumnezeu trăiește – El locuiește – în poporul Său. Creștinii, deci, ca indivizi (1 Corinteni 6:19) și ca Biserică, „trupul lui Hristos” (1 Corinteni 12:12-13), urmează să fie priviți ca „templul” Duhului Sfânt (Efeseni 2:19-22).

Așa cum explică Scripturile, „Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de

mâini, adică nu este din zidirea aceasta; și a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul prea sfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare vecinică. Căci dacă sângele taurilor și al țapilor și cenușa unei vaci, stropită peste cei întinați, îi sfințește și le aduce curățirea trupului, cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel vecinic, S'a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului cel viu!” (Evreii 9:10-14).

Învățătura aici este că binecuvântările planului de mântuire a lui Dumnezeu, așa cum este descris de festivalurile Sale, este la dispoziția numai a celor pe care El i-a răscumpărat prin sacrificiul lui Isus. Necesitatea pentru noi să avem păcatele noastre acoperite de sacrificiul lui Hristos a fost *symbolic* reprezentată vechiului Israel – deși Israeliiților le-a lipsit o înțelegere completă a ceea ce făceau ei – prin sacrificiile rituale pe care Dumnezeu le-a cerut să facă, în special în timpul festivalurilor sfinte.

Într-un mod și mai mareț noi ar trebui să fim conștienți că sacrificiul lui Hristos este cheia participării noastre în marețul plan al lui Dumnezeu. Sacrificiul Lui va fi întotdeauna cheia mântuirii noastre – și cheia pentru puterea noastră de a înțelege planul lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră, cum este dezvăluit în festivalurile Sale sfinte. Deci ne rămâne o

relație vitală, deși infinit mai bună, între sacrificiul Său veșnic și festivalurile sfinte ale lui Dumnezeu. Legătura aceasta dintre

sacrificiu și festival nu a fost niciodată întreruptă.

Sărbătoarea Corturilor

Cum urmează să fie observat festivalul care reprezintă al șaselea pas în planul lui Dumnezeu?

„Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: „În a cincisprezecea zi a acestei a șaptea luni, va fi sărbătoarea corturilor, în cinstea Domnului, timp de șapte zile. În ziua întâi să fie o adunare sfântă: să nu faceți nici o lucrare de slugă în timpul ei” (Leviticul 23:34-35).

„Să prăznuiești sărbătoarea șapte zile în cinstea Domnului, Dumnezeului tău, în locul [sau locuri: Exodul 20:24; Ioan 4:21] pe care-l va alege Domnul; căci Domnul, Dumnezeul tău, te va binecuvânta în toate rodurile tale și în tot lucrul mâinilor tale, și de aceea să fii vesel” (Deuteronom 16:15).

Prima dată când Biblia menționează Sărbătoarea Corturilor (Tabernacolelor) este numită Sărbătoarea Strângerii Roadelor (Exodul 23:16). A fost marele festival al recoltei de toamnă că lumea din fiecare colț al Israelului s-a adunat împreună să observe. Tot timpul sezonului de recoltă au pus de o parte animale și produse pentru săptămâna aceasta de bucurie. Fiecare s-a bucurat de un belșug de mâncare, băutură și petrecere împreună.

A fost de asemenea o comemorare a păcii și siguranței pe care Dumnezeu le-o promisese dacă ei I se vor supune diligent Lui. Observă instrucțiunile pe care El li le-a dat: „Dar veți trece Iordanul, și veți locui în țara pe care v-o va da în stăpânire Domnul, Dumnezeul vostru. El vă va da odihnă [pace], după ce vă va izbăvi de toți vrăjmașii voștri cari vă înconjoară, și veți locui fără frică. Atunci va fi un loc, pe care-l va alege Domnul, Dumnezeul vostru, ca să facă să locuiască Numele Lui acolo. Acolo să aduceți tot ce vă poruncesc...Acolo să vă bucurați înaintea Domnului, Dumnezeului vostru...” (Deuteronom 12:10-12). Festivalul acesta este o sărbătorire a ghidării, protecției și a binecuvântărilor lui Dumnezeu pentru poporul Său.

Isus Hristos va da exact aceleași binecuvântări, chiar și mai abundent, întregii lumi când se va reîntoarce și Își va stabili domnia pe pământ. Ce a putut vechiul Israel să se bucure pentru o săptămână la sfârșitul recoltării de toamnă, a reprezentat numai o mostră din ce va aduce El întregii omeniri când va asuma rolul de Rege al Regilor și Domn al Domnilor.

Va insista Hristos după întoarcerea Sa ca fiecare să observe Festivalul Corturilor?

„Toți cei ce vor mai rămânea din toate neamurile venite împotriva Ierusalemului, se vor sui în fiecare an să se închine înaintea Împăratului, Domnul oștirilor, și să prăznuiască sărbătoarea corturilor. Dacă unele din familiile pământului nu vor voi să se suie la Ierusalem ca să se închine înaintea Împăratului, Domnul oștirilor, nu va cădea ploaie peste ele. Dacă familia Egiptului nu se va sui, dacă nu va veni, nu va cădea ploaie nici peste ea; va fi lovită cu aceeași urgie cu care va lovi Domnul neamurile cari nu se vor sui să prăznuiască Sărbătoarea Corturilor. Aceasta va fi pedeapsa Egiptului, și pedeapsa tuturor neamurilor cari nu se vor sui să prăznuiască sărbătoarea corturilor” (Zaharia 14:16-19).

Sărbătoarea Strângerii Recoltei plină de bucurie reprezintă timpul în care Dumnezeu va aduna marea recoltă a omenirii în familia Sa. Mai întâi „tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: „Izbăvitorul va veni din Sion, și va îndepărta toate nelegiurile dela Iacov” (Romani 11:26).

Atunci Dumnezeu va oferi mântuirea fiecăruia. Profetul Daniel face aceasta clar: „M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte, și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui. I S'a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, *pentru ca să-i slujească toate popoarele, neamurile, și oamenii de toate limbile*. Stăpânirea Lui este o stăpânire vecinică, și nu va trece nicidecum, și împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată” (Daniel 7:13-14).

Cum se va duce la toate națiunile cunoștința căilor lui Dumnezeu?

„Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nici o putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos, și vor împărăți cu El o mie de ani” (Apocalipsa 20:6).

„În vremile de pe urmă, muntele Casei Domnului va fi întemeiat tare ca cel mai înalt munte, se va înălța deasupra dealurilor, și popoarele vor veni grămadă la el. Neamurile se vor duce cu grămada la el, și vor zice: „Veniți, haidem să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui, și să umblăm pe cărările Lui! Căci din Sion va ieși Legea, și din Ierusalem Cuvântul Domnului.

Mic 4:3 El va judeca între multe popoare, va hotărî între neamuri puternice, depărtate. Din săbiile lor își vor făuri fiare de plug, și din sulile lor cosoare; nici un neam nu va mai trage sabia împotriva altuia, și nu vor mai învăța să facă război” (Mica 4:1-3).

Ce alte binecuvântări vor fi din abundență în timpul domniei Sale de 1000 de ani pe pământ?

„Neprihănirea va fi brâul coapselor Sale, și credințioșia brâul mijlocului Său. Atunci lupul va locui împreună cu mielul, și pardosul se va culca împreună cu iedul; vițelul, puiul de leu, și vitele îngrășate, vor fi împreună, și le va mâna un copilaș; vaca și ursoaica vor paște la un loc, și puii lor se vor culca împreună. Leul va mânca paie ca boul, pruncul de țâță se va juca la gura bortei năpârcii, și copilul înțărcat va băga mâna în vizunia viperei. Nu se va face nici un rău și nici o pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt; căci pământul va fi plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele cari-l acopăr” (Isaia 11:5-9).

Ce a zis Pavel în realitate în Coloseni 2:16?

Apostolul Pavel a scris creștinilor Coloseni, o congregație de gentili: „Nimeni dar să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă, sau cu privire la o zi de Sabat, cari sunt umbra lucrurilor viitoare...” (Coloseni 2:16-17).

Pasajul acesta, probabil mai mult ca oricare altul din Biblie, este interpretat de acei care resping festivalurile lui Dumnezeu ca o confirmare că zilele de sărbătoare biblice nu mai sunt necesare de observat. Regretabil, un asemenea raționament este bazat pe cunoștințe

proaste și traduceri greșite a cuvintelor originale ale instrucțiunilor lui Pavel.

Din context vedem că Pavel, în pasajul acesta, contrazice o erezie locală. Făcând aceasta, el confirmă și explică în actualitate valoarea pentru creștini a zilelor lui Dumnezeu. El explică că ele sunt umbra „*lucrurilor viitoare*.”

Cu alte cuvinte, focarul festivalurilor lui Dumnezeu este *în viitor*, legând planul lui Dumnezeu direct cu misiunea pe care Hristos a dat-o Bisericii Sale. Să examinăm acum ceea ce Pavel a spus în realitate în versul acesta despre Sabaturi, luni noi și „zilele de sărbătoare.”

Întâi trebuie să înțelegem că Pavel confrunta o erezie. Învățători falși infiltraseră congregația din Colos. Șarlatanii aceștia influențaseră creștinii Coloseni introducând propria lor filozofie religioasă. Aceasta l-a determinat pe Pavel să-i avertizeze pe Coloseni, „Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filozofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos” (Coloseni 2:8). Tradițiile inventate de oameni – nu instrucțiunile dezvăluite de Cuvântului lui Dumnezeu în Biblie – a fost problema pe care Pavel o contracara. Mai devreme Isus îi luase pe Farisei la întrebări asupra unei probleme asemănătoare. Ei de asemenea ridicaseră tradițiile lor la o importanță mai mare decât a poruncilor lui Dumnezeu (Marcu 7:8-9, 13).

Pavel a încercat să-i țină pe Coloseni concentrați pe Hristos drept cap al Bisericii (Coloseni 1:18; 2:10, 19). Dar învățătorii aceștia falși încercau să-i convingă să-și îndrepte închinăciunea spre îngeri (Coloseni 2:18) și să-și neglijeze propriile lor trupuri (versul 21). Nici o asemenea idee deformată nu este învățată nicăieri în Scripturi.

Pavel a caracterizat erezia Coloseană ca „amăgire deșartă” și „învățăturile începătoare ale lumii” (versul

8). Șarlatanii convingeau Coloseni să nu bage în seamă instrucțiunile clare biblice în favoarea „datinilor oamenilor.”

Ce fel de reguli false a combătut Pavel? „Nu lua, nu gusta, nu atinge cutare lucru!” ...*întemeiate pe porunci și învățături omenești*,” (versurile 21-22). Ereticii propuneau reguli făcute de oameni privitoare la lucruri materiale „cari pier odată cu întrebuințarea lor” (versul 22).

Dece este important aceasta? Șarlatanii erau probabil precursorii unei mișcări religioase majore, *gnosticismul*, care a înflorit în secolul al doilea. Ei nu au reprezentat gândirea evreiască principală a acelei epoci, nici nu au fost ei credincioși Scripturilor.

Ei au crezut că mântuirea poate fi obținută prin contemplarea constantă a ceea ce este „spiritual” – prin, așa cum a explicat Pavel, „neglijarea” corpului fizic (versul 23). Se pare că ei au crezut în diferite ordine de îngeri și într-o interacțiune directă a oamenilor cu îngerii.

Pavel arată că ei considerau toate lucrurile materiale, inclusiv corpul omenesc, ca decadente. El declară explicit că ereziile pe care le combătea el erau „lucruri, cari pier odată cu întrebuințarea lor[lucruri materiale], și *sunt întemeiate pe porunci și învățături omenești* (versul 22). Pavel ne spune că el combătea *porunci și învățături omenești* și nu poruncile lui Dumnezeu.

Ereticii Coloseni introduseseră diferite prohibiții făcute de oameni – cum ar fi „Nu lua, nu gusta, nu atinge cutare lucru!” (versul 21) – împotriva plăcerii lucrurilor materiale. Ei obiectau în special contra aspectelor plăcute ale festivalurilor lui Dumnezeu – aspectele de mâncare și băutură – care sunt poruncite în Scripturi (Deuteronom 12:17-18).

Când Pavel a scris: „...Nimeni dar să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură...” (versul 16), el nu discuta ce feluri de mâncăruri ar trebui sau nu ar

trebui să mănânce. Cuvântul grec *brosis*, tradus „mâncare,” nu se referă la felurile de mâncăruri pe care cineva ar trebui, sau nu ar trebui, să mănânce, dar la „actul de a mânca” (*Dicționarul complet al traducătorului al lui Vine al cuvintelor Vechiului și Noului Testament [Vine's Complete Expository Dictionary of Old and New Testament Words]*, 1985, „Mâncare” [Food]. Ideea este că șarlatanii disprețuiau chefuitul – orice fel de mâncat sau băut de plăcere.

Pavel i-a instruit pe creștinii Coloseni să nu fie influențați de obiecțiile acestor învățători falși cu privire la mâncatul, băutul și plăcerilor de Sabaturi, zilelor de sărbătoare sau a lunilor noi.

Poate că ar trebui, în momentul acesta, să menționăm relația dintre lunile noi și festivalurile lui Dumnezeu. Datele pentru observarea festivalurilor lui Dumnezeu sunt determinate de un calendar lunar. Deci lunile noi – care marchează începutul lunilor – sunt importante pentru stabilirea corectă a datelor sărbătorilor. Spre deosebire de Zilele Sfinte ale lui Dumnezeu, însă, lunile noi nu sunt observări poruncite în Scripturi. În timpul Mileniului obiceiul de a marca sosirea fiecărei luni noi ca o ocazie specială va fi restaurată din nou (Isaia 66:23), dar acum nu există nici o poruncă biblică care să ceară observarea lor.

Acum înapoi la ideea principală a lui Pavel: șarlatanii Coloseni nu au avut nici o *autoritate* să judece sau să determine *cum* urmau Colosenii să observe festivalurile lui Dumnezeu. De aceea Pavel a zis: „Nimeni dar să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o

lună nouă, sau cu privire la o zi de Sabat” (versurile 16-17).

Observă că Pavel le spune să respingă judecățile false omenesti, nu judecățile lui Dumnezeu aflate în Scripturi.

În momentul acesta ar trebui să observăm o altă chestiune de gramatică. Cuvintele „cu privire la” sunt traduse din substantivul grec *meros*, care denotă o parte din ceva. Deci o reproducere mai precisă a ceea ce a scris Pavel ar fi „Nimeni dar să nu vă judece ...la nici o parte a unei zi de sărbătoare, la nici o parte a unei luni noi, sau la nici o parte a unei zile de Sabat...”

Simplu, Pavel este consistent. Mâncatul și băutul sunt o parte acceptabilă a Sabatului și a observării zilei de sărbătoare conform Scripturilor. Deci Pavel folosește *meros* („parte”) să acopere toate părțile sau aspectele Zilelor Sfinte ale lui Dumnezeu pe care ereticii aceștia ar putea să condamne sau să critice. Nimic în pasajul acesta nu sugerează că Dumnezeu a abolit Sabaturile Sale și Zilele Sfinte de Sărbătoare, nici nu l-a autorizat pe Pavel să o facă. Sucombarea influenței critice a acelor eretici gnostici este ceea ce condamnă Pavel și nu observarea zilelor de Sabat și a zilelor de sărbători.

Festivalurile lui Dumnezeu sunt momente de bucurie și sărbătoare. El ne poruncește să le luăm parte și să ne bucurăm cu copiii noștri – cu întreaga noastră familie (Deuteronom 12:5, 7; 14:26). El vrea ca noi să ne bucurăm în ele. Nu-i de mirare că Pavel condamnă cu atâta vigoare filozofia ascetică greșită a ereticilor Coloseni. Pavel apăra dreptul creștinilor de a se bucura de petrecut la festivalurile sfinte ale lui Dumnezeu.

Ultima Zi Mare

Care este al șaptelea și ultimul festival al lui Dumnezeu?

„În a cincisprezecea zi a lunii acesteia a șaptea, când veți strânge rodurile țării, să prăznuiți o sărbătoare în cinstea Domnului, timp de șapte zile: cea dintâi zi să fie o zi de odihnă, și a opta să fie tot o zi de odihnă” (Leviticul 23:39).

„Au citit în cartea Legii lui Dumnezeu în fiecare zi, din cea dintâi zi până la cea din urmă. Au prăznuit sărbătoarea șapte zile, și a fost o adunare de sărbătoare în ziua a opta, cum este poruncit” (Neemia 8:18).

Cele șapte zile ale Sărbătorii Corturilor sunt urmate de o altă zi de sărbătoare, în care Dumnezeu a poruncit o adunare sfântă. Aceasta a opta zi este Ultima Zi Mare a sezonului de sărbători de toamnă, și reprezintă pasul final, al șaptelea, în planul lui Dumnezeu de mântuire.

Așa cum domnia de 1000 de ani a lui Hristos pe pământ (Apocalipsa 20:4) este urmată de alte evenimente proorocite, Sărbătoarea Corturilor este de asemenea urmată de un festival conclusiv care reprezintă concluzia acelor evenimente finale – aspectele finale ale scopului și planului lui Dumnezeu pentru omenire pe pământul nostru fizic. Cartea Apocalipsa dezvăluie că toată lumea, care a murit din totdeauna fără să audă de Hristos sau să învețe modul de viață al lui Dumnezeu, urmează să fie înviați și să le se dea ocazia să primească viața veșnică.

Aceasta ne aduce la concluzia planului lui Dumnezeu. Ioan scrie: „Și am văzut pe morți, mari și mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Niște cărți au fost deschise. Și a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieții. Și morții au fost judecați după faptele lor, după ce erau scrise în cărțile acelea. Marea a dat înapoi pe morții cari erau în ea; Moartea și Locuința morților au dat înapoi pe morții cari erau în ele. Fiecare a fost judecat după faptele lui. Și Moartea și Locuința morților au fost aruncate în iazul de foc. Iazul de foc este moartea a doua. Oricine n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc” (Apocalipsa 20:12-15).

Aceasta este învierea „Ceilați morți [care] n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani” menționați în Apocalipsa 20:5. Învierea aceasta a multe milioane de oameni înapoi la viața fizică, muritoare este descrisă grafic în Ezekiel 37:1-12. În învierea aceasta, conform cu Isus, morții din toate epocile trecute – lume ca regina din Sud (Șeba) din vremea lui Solomon, locuitorii cetății asiriene antice Nineve din vremea lui Iona, și lumea din timpul lui Hristos – cu toții vor fi înviați împreună (Matei 12:41-42).

Judecata aceasta va avea loc în timp ce lumea aceasta aude și învață pentru prima dată adevărul lui Dumnezeu. Acei care se scoală în învierea aceasta și se pocăiesc – și Scripturile indică că cei mai mulți dintre ei se vor pocăi – vor primi pe Duhul lui Dumnezeu. „Și veți ști că Eu sunt Domnul, când vă voi deschide mormintele, și vă voi scoate din mormintele voastre, poporul Meu! Voi pune Duhul Meu în voi, și veți trăi; vă voi așeza iarăși în țara voastră, și veți ști că Eu, Domnul, am vorbit și am făcut, zice Domnul” (Ezekiel 37:13-14). În învierea aceasta Dumnezeu le va da ocazia lor pentru mântuire. – o ocazie pe care ei nu o avuseseră niciodată mai înainte.

A pomenit Isus de o legătură între Ultima Zi Mare și primitul Duhului Sfânt al lui Dumnezeu?

„În ziua de pe urmă, care era ziua cea mare a praznicului, Isus a stătut în picioare, și a strigat: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine, și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura.” Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-l primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit” (Ioan 7:37-39).

Multă lume încă menține ideea că Dumnezeu îi trimite pe acei ce mor ne mântuiți la iad arzând mereu pentru a fi torturați veșnic. Aceasta este una dintre marile decepții pe care Satana le-a insinuat asupra omenirii. Pur și simplu nu este adevărat. În loc, Scripturile învață consistent că fiecare persoană care moare rămâne în mormântul ei, ne având nici conștiință și nici durere (Ecleziaste 9:5; Psalm 6:5) până când Dumnezeu nu-i înviază. (Pentru dovezi mai amănunțite să ceri negreșit broșurile *Rai și Iad: ce învață Biblia în realitate? [Heaven And Hell: What Does the Bible Really Teach?]* și *Ce se întâmplă după moarte? [What Happens After Death?]*).

Isus a explicat că fiecare care moare va fi înviat din mormântul său, nu dintr-un iad ce arde veșnic: „Nu vă mirați de lucrul acesta; pentru că vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui, și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată” (Ioan 5:28-29). Unele traduceri prezintă evenimentul acesta ca „învierea pentru osândire.” O asemenea traducere nu reflectă corect ceea ce învață Scripturile.

Judecata finală a omenirii, conform Scripturilor, nu va fi în forma unei învieri la o condamnare automată. Mai de grabă va fi pentru un timp în care cei ce nu au avut niciodată explicat adevărul lui Dumnezeu vor avea în sfârși ocazia să-l audă și să se pocăiască – fiind înviat și învățat adevărul lui Dumnezeu peste o durată de timp suficient de generoasă pentru ca să poată să se pocăiască și să-I dovedească lui Dumnezeu că ei vor într-adevăr viața veșnică și doresc să I se supună Lui.

Prin prevederea minunată a lui Dumnezeu toată lumea se va bucura de ocazia să învețe adevărul Lui și să vină la pocăire, pentru că Dumnezeu „voiește ca toți oamenii să fie mântuiți” (1 Timotei 2:4). Dumnezeu îi va ierta pe cei care se pocăiesc (îndicațiile bibliei sunt că cei mai mulți se vor pocăi) și să le dea Duhul Său și până la urmă mântuirea în Împărăția Sa. Amintește-ți că „Domnul ...dorește ca nici unul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3:9). El prevede pentru fiecare să aibă o ocazie personală adevărată să-și aibă numele lui înscris în cartea vieții.

În sfârșit, timpul acesta de judecată se va termina când toți cei răi și incorigibili – acei care după ce au primit ocazia să se pocăiască, încă refuză să accepte căile lui Dumnezeu – sunt aruncați în lacul de foc (Apocalipsa 20:14-15).

Ce descriu Scripturile ca concluzia acestei perioade de judecată finală?

„Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era. Și eu am văzut coborându-se din cer dela Dumnezeu, cetatea sfântă, noul Ierusalem, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie, și zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va

șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut” (Apocalipsa 21:1-4).

Ce urmează în Apocalipsa 21-22 descrie pe scurt comunitatea acelor care au primit mântuirea trăind în pace și armonios unii cu alții în prezența lui Dumnezeu pentru veșnicie. În minunata Sa Împărăție Dumnezeu va dezvălui semnificația promisiunii Sale, „Iată, Eu fac toate lucrurile noi.” (Apocalipsa 21:5).

Festivalurile lui Dumnezeu sărbătoresc cele șapte stagii ale minunatului, a tot cuprinzător plan al Său, astfel ca noi să avem încredere în El și să fim asigurați că El știe ce face. El a gândit fiecare amănunt ca să ne aducă – pe cei care sunt dornici – la pocăință și să ne dea viața veșnică.

Observând festivalurile Sale noi rămânem concentrați pe ce este important în părerea noastră despre viitor și rolul nostru în el. De fiecare dată când noi le ținem, noi ne aprofundăm înțelegerea noastră a profețiilor din toată Biblia care umplu amănuntele minunatului plan al lui Dumnezeu.

Membrii Bisericii Unite ale lui Dumnezeu, care publică Studiul Acesta al Bibliei, se adună în fiecare an în zeci de locuri în jurul lumii în supunerea poruncii lui Dumnezeu să observe Sărbătoarea Corturilor. În plus, ei țin celelalte festivaluri anuale ale lui Dumnezeu în congregațiile lor locale. Vizitatorii sunt întotdeauna bineveniți.

În lecția aceasta am acoperit numai elementele importante din ceea ce Biblia dezvăluie despre Zilele sfinte ale lui Dumnezeu și relația lor cu profeția biblică. Pentru mai multă informație despre festivalurile lui Dumnezeu cere negreșit și studiază broșura noastră *Planul Zilelor Sfinte ale lui Dumnezeu: Promisiunea de speranță pentru omenire [God’s Holy Day Plan: The Promise of Hope for All Mankind]*. Pentru o înțelegere mai profundă a planului lui Dumnezeu așa cum este dezvăluit în profeția biblică, cere de asemenea broșurile *Trăim noi în epoca de sfârșit? [Are We Living in the Time of The End?]*, *Tu poți înțelege profeția Bibliei [You Can Understand Bible Prophecy]* și *Carte Apocalipsa Dezvăluită [The Book of Revelation Unveiled]*. Toate broșurile acestea le poți cobora de pe Internet la www.ucg.org/easteuropean. Toate vor adăuga la înțelegerea ta a Festivalurilor lui Dumnezeu și relația lor cu planul Său și profețiile care dezvăluie multe din amănuntele sale.

Adeți supuși ai lui Dumnezeu

Membrii Bisericii Unite ale lui Dumnezeu, o Asociație Internațională, editorul acestui Curs de Studiu al Bibliei, sunt dedicați să trăiască prin fiecare cuvânt al lui Dumnezeu (Matei 4:4), inclusiv instrucțiunile să se adune de sărbătorile Lui anuale. Prin festivalurile acestea Dumnezeu, prin Cuvântul Său scris, ne reamintește regulat de extraordinarul și iubitorul Său plan pentru omenire.

Membrii Bisericii lui Dumnezeu sunt dedicați să proclame adevărul despre planul lui Dumnezeu și venirea Împărăției Sale în lume (Matei 24:14). Ei sunt parte din

familia pe care Dumnezeu o clădește – proprii Săi copii – care vor primi viața veșnică la reîntoarcerea lui Hristos (1 Ioan 3:1-2; 1 Corinteni 15:51-53).

Ca slujitori ai lui Dumnezeu, membrii Bisericii anticipă „ceruri noi și un pământ nou, în care va locui neprihănirea” (2 Petru 3:13). Ei așteaptă cu nerăbdare reîntoarcerea lui Isus astfel ca ei să-L poată ajuta în aducerea lumii a adevăratei pocăințe și mântuirii (Luca 11:2; Apocalipsa 3:21).

Pentru a împlini misiunea lor și să mențină apropierea și unitatea pe care Hristos se așteaptă dela ei, membrii Bisericii

se adună regulat după cum este poruncit în Scripturi (Exodul 20:8-11). Ei iau în serios admonestarea „Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie” (Evreii 10:24-25).

Biserica se adună împreună de Sabatul zilei a șaptea, așa cum a fost obiceiul lui Isus și apostolilor (Luca 4:16, 31-32; Faptele Apostolilor 13:14, 42, 44). Membrii ei se străduiesc să urmeze exemplul lui Isus și al apostolilor în toate lucrurile (1 Ioan 2:6; 1 Corinteni 11:1).

Membrii Bisericii Unite a lui Dumnezeu sunt dedicați să păstreze și să proclame „credința, care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna” (Iuda 3). Ei se adună în multe orașe în jurul lumii. Ei sunt dedicați cu zel să se supună lui Dumnezeu, să se iubească unii pe alții și să completeze misiunea Bisericii de a răspândi evanghelia adevărată a Împărăției lui Dumnezeu.

Toți cei care doresc să afle adevărul, să se supună lui Dumnezeu și să se tovrășească cu alții cu mintea și spiritul asemănător sunt întotdeauna bineveniți la serviciile religioase.

Unele remarci finale

Lecția aceasta completează cele 12 din Cursul de Studiu al Bibliei. Prin ele am învățat fundamentele care sunt esențiale pentru o înțelegere corectă a Sfintei Biblii. Noi sperăm că acesta este numai începutul unui studiu meticolos și continuu al Cuvântului lui Dumnezeu.

Unde te duci de aici? Noi îți sugerăm să te angajezi la un studiu meticolos al celor 12 lecții. Revederea este o cheie vitală pentru înțelegerea și reținerea a ceea ce ai studiat. Vei învăța chiar mai mult decât ai putut să afli dela trecerea pentru prima dată prin lecții. Amintește-ți, de asemenea, că creșterea în înțelegerea Scripturilor este o provocare de o viață- Noi sperăm că va fi una de care nu vei obosi niciodată. Noi te îndemnăm să-ți formezi obiceiul zilnic de a-ți studia Biblia și să continui cititul revistei *Vești Bune* precum și numeroasele broșuri pe care noi le publicăm pentru continua ta educație biblică.

Noi avem de asemenea congregații în jurul lumii unde există instrucțiune personală pentru cei care doresc să se adune împreună cu alții cu credință asemănătoare. Sau, dacă dorești o vizită dela un minister calificat care locuiește în regiunea ta, simte-te liber să iei contactul cu noi și noi îi vom înainta cererea ta unuia de lângă tine care înțelege, învață și practică Cuvântul lui Dumnezeu.

Noi îți oferim toate serviciile acestea gratis și fără nici o obligație din partea ta. Singura noastră dorință este să te ajutăm în înțelegerea și aplicarea căilor lui Dumnezeu astfel ca viața ta să-I fie plăcută Lui și astfel că și tu vei intra în Împărăția lui Dumnezeu când se va reîntoarce Isus. Noi am apreciat că ne-ai dat ocazia aceasta de a te ajuta să înțelegi mai bine Cuvântul lui Dumnezeu. Spune-ne cum putem noi să continuăm să te ajutăm.

Dacă nu ai făcut-o deja, noi recomandăm de asemenea ca tu să citești fiecare din broșurile gratuite menționate în fiecare din lecțiile acestui curs. Negreșit să ceri și să citești de asemenea următoarele broșuri gratuite care se răsfrâng pe materialul prezentat în lecția aceasta:

- Trăim noi în Epoca Sfârșitului? – Are We Living in the Time of the End?
- Planul Zilelor Sfinte ale lui Dumnezeu: Promisiunea de speranță pentru omenire – God's Holy Day Plan - The Promise of Hope For All Mankind.
- Rai și Iad: Ce ne învață Biblia în realitate – Heaven And Hell: What Does the Bible Really Teach?

- Zile de Sărbătoare sau Zile Sfinte: are importanță ce zile observăm? – Holidays or Holy Days: Does It Matter Which Days We Keep?
- Cartea Apocalipsa Dezvăluită – The Book of Revelation Unveiled.
- Biserica clădită de Isus – The Church Jesus Built.
- Evanghelia Împărăției – The Gospel of the Kingdom.
- Ce se întâmplă după moarte? – What Happens After Death?
- Și tu poți înțelege profeția Bibliei – You Can Understand Bible Prophecy.
- Credințele fundamentale ale Bisericii Unite ale lui Dumnezeu – Fundamental Beliefs of the United Church of God.

Puncte de meditat

Următoarele întrebări sunt intenționate să stimuleze meditație în continuare asupra concepțiilor discutate în lecția aceasta și să te ajute să le aplici personal. Noi sugerăm ca să îți timpul necesar să scrii răspunsurile tale la întrebări și să le compari cu cele date de scripturi. Noi te rugăm să te simți liber să ne scrii orice comentarii sau sugestii, inclusiv întrebări despre curs sau lecția aceasta.

- A ținut Isus Hristos festivalurile biblice? (Matei 26:17; Ioan 7:8-10, 14, 37).
- Au continuat apostolii să țină festivalurile biblice după moartea și învierea lui Isus? (Faptele Apostolilor 2:1; 12:2-4; 16:13; 18:21; 20:6; 27:9; 1 Corinteni 5:7- 8).
- Ce a însemnat Paștele [Passover] pentru vechii Israeliti, și ce înseamnă pentru creștinii de astăzi? (Exodul 12:26-27; 1 Corinteni 5:7; 11:23-26; 1 Petru 1:18-20).
- Care este lecția spirituală a Sărbătorii Azimelor? (1 Corinteni 5:6-8; Luca 12:1; Romani 6:17-19).
- Ce evenimente asociază scriitorii Bibliei cu Sărbătoarea Cincizecimii [Pentecost]? (Deuteronom 5:2, 4; Faptele Apostolilor 1:8; 2:1-4, 36-41).
- Ce evenimente din planul lui Dumnezeu le leagă El de sunetul unei trâmbițe și în felul acesta Sărbătoarea Trâmbițelor? (1 Tesaloniceni 4:16-17; Matei 24:31; 1 Corinteni 15:51-54; Apocalipsa 11:15).
- Ce reprezintă Ziua Ispășirii? (1 Ioan 2:2-1; Ioan 3:16; Leviticul 16:6-10, 15-16; Apocalipsa 20:1-3).
- După ce Isus se reîntoarce și Dumnezeu îl pune pe Satana la o parte, care este pasul următor în planul lui Dumnezeu de mântuire pentru omenire? (Daniel 7:13-14; Apocalipsa 20:6; Mica 4:1-3; Isaia 11:5-9; Zaharia 14:16-19).
- După Sărbătoarea Corturilor de șapte zile, o altă sărbătoare urmează în ziua a opta. Ce reprezintă Ultima Zi Mare? (Apocalipsa 20:12-15; Ezekiel 37:1-14; Matei 12:41-42; Ioan 7:37-39; 2 Petru 3:9).

ADRESELE POȘTALE DIN ÎNTREAGA LUME

AMERICA DE NORD, DE SUD ȘI CENTRALĂ

Statele Unite: United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, Ohio 45254-1027
Phone (513) 576-9796 Fax (513) 576-9795
Web site: www.gnmagazine.org
E-mail: info@ucg.org

Canada: United Church of God-Canada
Box 144, Station D
Etobicoke, ON M9A 4X1 Canada
Phone: (905) 876-9966, (800) 338-7779
Fax: (905) 876-0569
Web site address: www.ucg.ca

Caraibe: United Church of God
P.O. Box N8873, Nassau, Bahamas
Phone: (242) 324-3169 Fax: (242) 364-5566

Martinique: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Zonele vorbind spaniola:
Iglesia de Dios Unida, P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 45254-1027, U.S.A.
Phone: (513) 576-9796 Fax (513) 576-9795
E-mail: info@ucg.org

EUROPA

Insulele Britanice: United Church of God
P.O. Box 705
Watford, Herts, WD 19 6FZ, England
Phone: 020-8386-8467 Fax: 020-8386-1999
Web site: www.goodnews.org.uk

Franța: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Germania:
Vereinte Kirche Gottes/Gute Nachrichten
Postfach 30 15 09, D-53195 Bonn, Germany
Phone: 0228-945-4636 Fax: 0228-945-4637

Italia: La Buona Notizia, Chiesa de Dio Unita
Casella Postale 187, 24121 Bergamo Centro, Italy
Phone și Fax: (+39) 035-452-3573
Web site: www.labuonanotizia.org
E-mail: info@labuonanotizia.org

Olanda: P.O. Box 93, 2800 AB Gouda, Netherlands

Scandinavia: Guds Enade Kyrka
P.O. Box 3535, Stockholm, Suedia
Phone: (+44) 20-8386-8467 Fax: 0046 0142-10340

AFRICA

Africa de Est: Kenia, Tanzania și Uganda:
United Church of God-Kenia
P.O. Box 75261, Nairobi, 00200, Kenia
E-mail: kenya@ucg.org, Web site: www.ucgeastafrica.org

Ghana: P.O. Box 3805 Kumasi, Ghana
E-mail: ghana@ucg.org

Mauritius: P.O. Box 53, Quatre Bornes, Mauritius

Nigeria: United Church of God-West Africa
P.O. Box 1715, Yaba, Lagos, Nigeria
Phone: 234-1-791-8009, E-mail: nigeria@ucg.org

Africa de Sud, Botswana, Lesotho, Namibia și Swaziland:
United Church of God - Southern Africa
P.O. Box 2209, Beacon Bay, East London 5205,
South Africa
Phone and Fax: 043-748-1694 E-mail: rsa@ucg.org

Zambia: P.O. Box 23076, Kitwe, Zambia
Phone: (02) 226-076 E-mail: zambia@ucg.org

Zimbabwe: P.O. Box 928, Causeway, Harare, Zimbabwe
Phone: 011716273 E-mail: zimbabwe@ucg.org

REGIUNEA PACIFICULUI

Australia: United Church of God-Australia
GPO Box 535, Brisbane, Qld 4001, Australia
Phone: 07 55 202 111 Free call: 1-800-356-202
Fax: 07-55-202-122
Web site: www.ucg.org.au E-mail: info@ucg.org.au

Fiji: United Church of God
P.O. Box 11081,
Laulala Beach Estate, Suva, Fiji

Noua Zeelandă: United Church of God
P.O. Box 22, Auckland, 1015, New Zealand
Phone: Toll Free 0508-463-763

Filipinele: P.O. Box 81840
DCCPO, 8000 Davao City, Philippines
Phone and Fax: +63-82 241 0150
Cell/text: +63-918-904 4444
Web site address: www.ucg.org.ph

Tonga: United Church of God - Tonga
P.O. Box 127, Nuku'Alofa, Tonga

TOATE ZONELE ȘI NAȚIUNILE NEMENTIONATE

United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 4
5254 -1027, U.S.A.
Phone: (513) 576-979